

NURİYE ÇELEĞEN

HAY SULTAN

Bir Abdülkadir Geylani Romani

ROMAN

HAY SULTAN
Bir Abdülkâdir Geylânî Romanı
Nuriye Çeleğen

TİMAŞ YAYINLARI | 4268
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 219

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Seval Akbıyık

KAPAK TASARIMI
CumbaCo

KAPAK UYGULAMA
Erdi Demir

İÇ TASARIM
Tamer Türp

TİMAŞ YAYINLARI'NDA 1. BASKI
Eylül 2017, İstanbul

3. BASKI
Mart 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2602-9

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

[f](#) [t](#) [v](#) [p](#) [i](#) [m](#) [a](#) [s](#) [y](#) [a](#) [y](#) [i](#) [n](#) [g](#) [r](#) [u](#) [b](#) [u](#)

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

VAKTE DÖKÜLENLER...

kelam-ı evvel

Dışarıda kar.

Savruk, beyaz dervişler gibi.

Herkes evine sığınmış. Kış aylarında dışarısının celali, insanı başka bir cemalle evlerin kucağına atıyor.

İncecik bir kar.

Elif gibi ruhlara deęiyor.

Soğuk pencereye üşüşmüş. Cam, soğuğa bağrını germiş. Diremiyor. Tatlı bir buğu içerideki sicağı pencerede aşikâr ediyor. Soba harlanmış, ürkek ışıklı odaya şavkı düşüyor.

Dışarıda soğuk, içeride sohbet demleniyor. Kış geceleri kelamla şenlenip ısınıyor. Uykunun salıncağındayım. Gözlere eğilince uyku, insan tatlı bir esintiyle salınıyor. Kelamla uyku çekişirken uyku değmiş gözlerim dinlediklerimin heyecanıyla açılıyor. Kulağın göze üstünlüğünü anlıyorum. Anlatırken bizlere yaşatmaya çalışan babama bakıyorum. Annemin dizine yaslanıyorum. Annelerin dizleri ne hoş beşik! O beşikte küçük olmanın nazını yaşamak ne

güzel! Kardeşlerimin merak vurmuş gözleri iyice büyümüş. Gözlerim uyku ile çekişiyor. Uyku mu akıyor, zaman mı, bilemiyorum.

Vakit geçmişe dökülüp zaman geleceğe kayarken babam anlatmaya başlıyor. Kelamın ellerine, hayalin bineğine tutunuyorum...

Onun doğduğu şehre ilk defa geliyordu. İçinde endişeler, kalbinde dualarla geldi. Burası Hazar denizinin güneybatısında dağlık bir bölgeydi. Ağaçlarının büyüklüğü, köpeklerinin çokluğu ve kadınlarının güzelliği ile meşhurdu. Coğrafyasının çetin olduğunu duymuştu. Gerçekten de doğruymuş, dedi yol boyu rastladığı çukur ve tepeleri gördükçe. Yollar, ya ağaçlarla ya da sarp dağlarla çevrilmiş, geçit vermiyordu. Sanki dünyaya sırtını dönmüş, tüm kapılarını kapatmış gibiydi. Yağmurunun bol olduğunu, kırk gün kırk gece durmaksızın yağmur yağdığını duymuştu. Bu kadar ağaç elbet bol yağmur çeker, diye söylendi. Nasıl yaşanır bu yerde, diye düşündü. Halkının hiç itiraz etmediğini hatırladı. Bilirdi itirazın günahın yol arkadaşı olduğunu. Yağmur yağmaması için dua etti. Yağmur beklemek demektir. Hemen işini bitirip gitmek istiyordu.

Bu şehrin havası nemli ve sıcaktı. Bunaldığını hissetti. Kendine bir yer bulmak için çarşıya doğru yürüdü. Şehir merkezine geldi. Durdu. Gördükleri karşısında adım atamaz oldu. Korku içine doğru aktı. Renginin sarardığını hissetti. Adamın bağırtıları iç sızlatıyordu. Vurdukça vuruyorlardı. Halk, dövülen kişinin çevresinde halka oluşturmuş, onu seyrediyordu.

Adamın suçunun ne olduğunu merak etti. İçini saran korku biraz gitmişti. Dövülen kişinin olduğu alana doğru yürüdü. İnsan ne de çabuk alışıyor, dedi kendi kendine. Adamın elbiseleri parçalanmış, ağzı burnu kan revan içinde kalmıştı. Dayak faslının ne zaman biteceğini merak etti. Halkın yanına sessizce yaklaştı. Emniyet hissi veren orta yaşlı adamın yanına sokuldu. Uzaklardan geldiğini aşikâr eden bir sesle konuştu:

“Selamün aleyküm.”

Orta yaşlı adam sükûnet içinde:

“Ve aleyküm selam,” diyerek selamı muhabbetle aldı.

Burada herkes birbirini tanırdı. Selamı alan, selam vereni tanımadığını belirten bir ifadeyle:

“Sanırım yabancısın,” dedi.

Buranın yabancıydı. Her şeyine yabandı. Orta yaşlı adam, yabancıнын korkuyla bakan gözlerini anladı. Başıyla, dövülen adamı işaret ederek açıklama yaptı:

“Buranın âdetidir.”

Yabancı daha da şaşırıldı. Biri dayak yerken insanların toplanıp seyretmesinin âdet olduğunu ilk defa duyuyordu. Hayretten kısılan sesiyle sordu:

“Âdetinizde kimler dövülür?”

“Günah işleyenler.”

“Her günah işleyen için dinimizde böyle bir ceza yoktur.”

“Burada günah işlemek yasaktır. Her türlü günah işleyen dövülür.”

“Buranın idarecisi yok mu?”

“Emirimiz var.”

“Emiriniz buna ne diyor?”

“Emirimizden günah işleyenleri bu meydana getirip dövmek için izin aldık.”

Susup baktı yabancı.

Adam suskunluğun dilini bilirdi. Cevapladı:

“Burası Geylân’dır. Burada günah işlemeye izin yok!”

Uzaklardan gelen tacir daha da şaşırılmıştı. Daha önce günah işlemenin yasak olduğu bir yer duymamıştı. Demek burada günah

işlemek öyle her babayiğidin kârı değildi. İlk defa geldiği Geylân'da hem şaşkınlık hem hayranlık içinde kalacağı yere doğru yöneldi. Günah işlememe konusunda nefsine hâkimdi. Burada kaldığı sürece daha da dikkatli olmalıydı. Hem herkesin ortasında dayak yemek istemiyordu hem de yolcuydu, işini bitirip hemen dönmek istiyordu. Yorgunluğunu akittiği yastığa başını koyarken uykunun ellerine düşmeden hem nefsinden hem de günahlardan korunmak için zikretti:

“Yâ Hafız!”

müjde

Vakt-i teheccüttü.

Uyandı. Rüyanın müjdesini ruhunda, sevincini kalbinde hissetti. Dışarı çıktı. Ruhuna dokunan rüya gibi soğuk hava, tenine değdi. Ürperdi. Küçük köyümüze günlerdir rahmet akıyordu. Yağmur biraz dinmişti. Yağmurdan sonra oluşan toprak kokusunu içine çekti. Temiz hava gözlerine tutunmuş uyku kırıntılarını giderdi.

Babam Ebû Salih, bulut kümeleriyle dolu gökyüzüne baktı. Kâh açılmış kâh birbirine kapanmış grili siyahlı bulutlarla kaplı gökyüzünü İslam âleminin içinde bulunduğu duruma benzetti.

Allah Resulü vefat edeli üç yüz yılı aşkın bir süre olmuştu. Kimi zaman hüznüleri kimi zaman sevinçleri bağrında düreerek akan tarihin yazgısına şimdi de Bağdat'ta güçsüz Abbasi halifeleri, Mısır'da şiddetli kavga ve tartışmalarla Fatımileri yazmak düşmüştü. Müslümanlara Anadolu'nun kapısını açan Alparslan öleli altı yıl olmuş, yerine oğlu Melikşah geçmişti. Selçuklu devleti kabile reislerinin yönetime itiraz etmeleriyle

sıkıntı içindeydi. Siyasi çalkantılar tüm İslam topraklarını kasıp kavururken afetlerle de Müslüman halkın beli iyice bükülmüştü. Mısır'da bir günde sâri hastalıktan binlerce kişi ölürlen; Şam ve civarında meydana gelen depremlerle dağlar yerlerinden yürüyor, yerleşim bölgeleri yerle yeksan oluyordu.

Kader sırlıydı. Her hareketin kaderden bir yansıması, bir karşılığı vardı. Saltanat sevgisinden Allah Resulü'nün (asm) can parelerini parçalayanlar, hayat dalından sevgili reyhanlarını kopartanlar, Ehl-i Beyt'i tehcir edip onlara türlü zulümleri reva görenlerden midir bilinmez, ehl-i İslam'da bir türlü birlik ve dirlik sağlanamıyordu.

Babam Ebû Salih, Müslümanların üstündeki kara bulutların dağılması, İslam âlemine huzur ve rahatın gelmesi için dualarla ibriğe uzandı. İbrikten eline döktüğü su, avuçlarından hayatı taşıdı yaşlı bedenine. Rahatladı. Abdest alıp içeri girdiğinde ılık havanın ürperen tenini koruyucu bir sıcaklıkla kuşattığını hissetti. Üşümeyi ve ısınmayı yaratan Rabbine şükretti. Küçük hasırın üstüne seccadesini yaydı.

Babam ehl-i geceydi.

Gece bir elbiseydi, onu az sayıda kul giyerdi. Allah için gayb ne ise ehl-i gece için de gece oydu. Gayba aşına olmayan gayb âlemlerini nasıl bilmezse; gafletin adı uykudan azade olmuş alnı huşu ile yere koyup yâr ile hemdem olmayan da ehl-i gecenin halini bilemezdi. Allah, gizlediklerinin adına gayb derdi. Has kullarını da gece ile gündüz ehline kayıp eylerdi. Ehl-i geceye evliya, gündüz ehline ise ehl-i dünya dendi.

Allah, ehl-i geceyi rahat ettirmek için dünya ehlinin gözüne her gece uyku ile perde çeker, kulağını uyku ile kapatır, sesini uyku ile keserdi. Allah, gece sevdikleriyle buluşmak için yakın göğe tecelli ile inerdi. Ehl-i gece, Maşuklarının:

“Beni sevdiğini iddia edip gece olduğunda uyuyanlar yalancıdır,” hitabıyla gündüzün madde karanlıklarından silkinirdi. O şevkle uykunun dünyayı saran kollarından kaçır, secdeye koşar, zikirle çoşarlardı. Gözyaşlarıyla bezenmiş teheccüd namazlarını berzah karanlıkları için nurdan kandiller olarak amellerine asarlardı.

Babam Ebû Salih, yalancılardan olmamak için teheccüd kılmak üzere uyandı. Aşk ile namaza durdu. İçinde biraz önce gördüğü rüyanın huzuru vardı. Namaz boyunca içindeki heyecanla gördüğü rüyayı düşündü. Huzur u İlahî’de bu gece ona bahşedilen huzur için birbiri ardınca namazının rekâtlarını artırdı, secdelerini uzattı.

Kapı çalındı. Kapıyı tıklatan yaşlı kadın, yüzüne doladığı siyah örtüsüyle kapının önünde belirdi. Sevinç kuşanmış, titrek bir sesle babama seslendi:

“Yâ Ebû Salih!”

Babam, yaşlı kadının ne diyeceğini bilir halde karanlığa doğru baktı.

“Şükür zamanıdır ya Ebû Salih, şükür zamanı.”

Yürekten kopan bir hamd odaya düştü. Kadın, hamdin sesinden irkildi. Babamı tanırdı. Manevi hallerini bilirdi. Allah dostunun hamdi böyle olur, diye düşündü. Dilden çıkan zikir tek bir kelamın zikriydi. Kalpten kopan bir zikir kâinatla cem olmuş bir zikrin tesbihiydi, top güllesi gibi düştü odaya. Sanki âlem vecde geldi, küçük oda kâinat kadar büyüdü.

Kadın titredi.

Şükrü namaz eylemiş babam, haberci yaşlı kadına baktı. Kadın müjdeyi verdi:

“Yâ Ebû Salih, Rabbin sana bir oğul bağışladı.”

Babam, dünya ve ahiretin kendisine bağışlandığını hissetti. Kalbinin ortasına Arş'ın düştüğünü sandı. İlahî vecd sardı. Kendini şükür secdesine attı. O aşkla söyledi:

“Allahu Ekber!”

Bu yaşta kendisine bir evlat veren Rabbine gözyaşları içinde hamd etti. Babam Ebû Salih, biraz önce gördüğü rüyayı hatırladı. İrkildi. Rüyası sadıktı. Efendimizin (asm) dahil olduğu her rüya sadıktı. Babam, bu gece oğul müjdesini Efendimizden almış, o müjde ile uyanmıştı. Es-Seyyit Ebû Sâlih Mûsâ Cengî-dost, Allah Resulünün sevgili reyhanlarından Hz. Hasan'ın torunlarındandı. İsmi, Farsça 'savaş sever' anlamında Cengî-dost'tu. Ebû Sâlih Mûsâ Cengî-dost en büyük düşman nefisle cengi severdi.

Allah Resulü (asm), tüm sahabiler ve evliyalarla babamın rüyasına temessül ederek doğacak bebeği müjdelemişti:

“Yâ Ebû Sâlih! Bu gece Hakk sana bir oğul bağışladı. O benim evladımdır. Onun rütbesi diğer evliya ve kutuplardan yüce olacak. On iki imam dışında bütün veliler ona itaat edecek. Onun ayaklarını boyunlarına koyacaklar. Ona itaat etmeyen Allah'a yakınlık derecesinden mahrum kalacak.”

İçine rüyanın sevinci düşmüş yaşlı babam tekrar secdeye gitti, saatlerce secdede kaldı. Oğul müjdesini şükürle taçlandırdı. Yavrusuna ne isim vereceğini düşündü. Allah nelere kadirdi. Bu yaşta kendilerine çocuk veren Rabbi neye güç getiremezdi.

Zikirle nurlanmış, şükürle bereketlenmiş bir gece seccadeden akarak sabaha değdi. Babam kalbine düşen ismi sevgiyle mırıldandı:

“Abdülkâdir...”

Abdülkâdir...”

bin yüz bebek

Geylân'ın küçük köyü Buştir'de günlerdir yağan yağmur toprak evlerin tahta oluklarından ele geçmemiş umutlar gibi aktı durdu. Bu diyarda en bereketli şey, yağmurdur. Yağmurun küçük evlerinde oturmaya mahkûm ettiği köy halkı, altmış yaşında doğum yapan annem Fatıma Hanım ile bebeğini konuşmaktaydı. Bu yaşta bir kadının bebeğinin olması insanlarda şaşkınlık uyandırmıştı. İlahî hikmetlerde sırrı aranmıştı. Halk hayretle konuşuyordu:

“Elli yaşında Arap kadın çocuk doğurabilir. Altmış yaşında ancak Kureyşli bir kadının çocuğu olur.”

Annem Ümmi'l-Hayr Emeti'l-Cebbâr Fâtıma Hanım da Kureyşliydi. Allah Resulünün sevgili torunlarından Hz. Hüseyin'in soyundandı. Soylarımız Hazret-i Hasan ve Hüseyin'in dışında üç halifeyle de birleşiyordu.

Annemin doğumu kolay olmuştu. Hamile olduğunu fark ettikten sonra ibadetlerine ibadet eklemiş, takvaya daha da sığınmıştı. Namahrem nazarlardan her zaman kaçınırdı. Anne-

nin hamilelikteki manevi hali, haramlardan kaçınması ilk önce doğumda ortaya çıkardı. Haram nazar doğumu zorlaştırdığı gibi çocuğun manevi ve ahlâkî halleri de sorunlu olurdu. Çocuk büyüyünce, hamilelik döneminde kendini haramdan korumayan anneye itaat etmezdi. Hamilelik altı aya kadar saklanırsa çocuk edepli olurdu. Annem hamile olduğunu sır gibi sakladı.

Doğduğum gece ileride bana talebe olacak bin yüz erkek çocuk doğdu. Doğduğum gün yevm-i şekti. Hava bulutlu idi. Hilali görmek mümkün olmuyordu. Geylân'da bir âdet vardı. Ramazanda doğan çocuk eğer süt emmezse o çocuğun şerefli ve ikballi olacağı kabul edilirdi. Annem doğum yapmadan önce doğacak bebeği rüyalarda görüyor ve manevi hali müjde ediliyordu. Halk, Ramazanın başlayıp başlamadığını öğrenmek için annemin kapısına gitti. Köyün büyükleri anneme:

“Yâ Emeti'l-Cebbâr Fâtıma Hatun! Abdülkâdir süt emiyor mu?” diye seslendi. Yaşlı anam beni emzirmek istedi. Memeyi ağzımla ittim. Annem tekrar uzattı, dudaklarımı sımsıkı kapattım. Bekledi, sonra üçüncü kez sundu sütünü. Yine ittim. Annem, kapıda bekleyenlere dedi:

“Abdülkâdir süt emmiyor!”

Halk Ramazan olduğunu anladı.

Ramazan boyunca iftarla süt emip imsakla kestim. Bu halim çocukluk dönemlerimde de hep devam etti.

Başlangıçta işim, ağzım dolu dolu Allah'ı zikretmekti.

Henüz beşikteyken oruç tutmakla şöhrat bulmuştum.

çocuklarla oyun

Büştir köyü, yeşili sarınmış bahçeleri; kırmızı, sarı çiçek tarhlarını kucaklamış toprak evleri, birbirine muhabbetle bakan, husumetin yer tutmadığı saf kalpli insanlarıyla cennetmekândı. Mevsim bahardı. Her yer baharın taze nefesini solurken güneş havayı yağmurdan kapmanın tatlı gülümsemesiyle çocukları kuşatmıştı. Kış tutsağı çocuklar oyun kurmanın sevinciyle koşturuyordu.

Evimizin önündeydim. Sokakta oynayan çocukları seyrettim. İçime, onlara karışmak, onlar gibi yeşilin kucağına düşmek, baharla hafiflemiş bu tatlı havada koşmak, bağrımı rüzgâra açmak, alnıma rüzgârın ılık havası değerken kuşlar gibi cıvıldaşmak isteği düştü.

Anneme baktım. İsteğimi anladı. Teşvik edip destekledi:

“Hadi çocukların yanına git, onlarla oyna!”

Yüreğim sevgiyle çarptı. Annemden aldığım destekle köy çocuklarının oynadığı yere doğru yürümeye başladım. Annem, arkamdan gözlemeye durdu. Çocuklarla oynayamıyordum.

Ne zaman oyun için çocuklara yönelsem tekrar koşup geliyor, korkuyla annemin kucağına sığınyordum.

Çocuklar bahar yeli gibiydi. Taze hafif. Nasıl da bir oraya bir buraya koşturuyorlardı. Onlara ulaşmak üzereydim.

Durdum.

Etrafıma baktım.

Annem endişe dolu gözlerle beni izliyordu.

Sağ tarafımdan duyduğum bir sesle irkildim.

O da ne!

Birisi bana sesleniyordu. Hep o aynı ses! Garip bir şey oturdu içime. Heyecan mı, korku mu, bilemedim. Sesin sahibi müşfik bir tonla diyordu:

“Bana gel ey mübarek, bana gel!”

Çocuklara doğru attığım adımı geri çektim. İçime düşen heyecanın titremesiyle anneme doğru koştum. Açık kapıdan hızla içeri girdim. Annem beni kucakladı. Korku vurmuş kalbim küt küt atıyordu. Annem ne olduğunu anladı. Hep böyle oluyordu. Beni bağına basıp kucağında sakinleştirirken oğlunun diğer çocuklar gibi koşup oynayamayacağını bir kez daha anladı.

Rahlenin başına oturdum.

Çocuklar dışarıda tepe bayır koşarken ben başka âlemlerde koşuya başladım. Çok küçük yaşta Kur'an-ı Kerim'i hıfzettim.

Meleklerin benimle yürüdüğünü görüyor, konuşmalarını duyuyordum. Melekler birbirlerine sesleniyorlardı:

“Yol açın! Evliyadan bir zat geliyor!”

Her zaman olduğu gibi yine etrafım meleklerle sarılmıştı. Melekler beni birbirlerine gösterip tanıtıyorlardı. Köyümüz Büştir'de pek çok Allah dostu vardı. Bunlardan biri, meleklerin benim hakkımdaki konuşmalarını duydu. Merak edip sordu:

“Bu çocuk kimdir ki, böyle konuşuyorsunuz?”

“Bu asil bir ailedendir. İleride büyük bir zat olacak. Arzu edenlere hep verecek. Kimseyi kapısından boş çevirmeyecek. Her gün Allah’a yakınlığı artacak. Çok yüksek derecelere ulaşacak.”

Meleklerin söylediklerini hayretle dinleyen köylümüz duyduklarını insanlara ulaştırmakta gecikmedi. Küçük köy günlerce meleklerin benim hakkımda söylediklerini konuşurken bereketli yağmurlar tekrar başlamış, herkes evlerine sığınmıştı. Ben de günlerdir yağmurla ıslanan küçük toprak evimizde oturmaktaydım. Birden bir ses duydum. Bu tür seslere alışıkтым. Yine de irkildim. Buğday tenim kızardı. Ayrılmak istemezcesine birbirine tutunmuş gibi duran kaşlarımın iyice yakınlaştığını hissettim. İnce bedenim titredi. Heyecanla kulak kesildim:

“Yâ Abdülkâdir! Katımda iki yüksek makam var. Biri âşıklık, biri maşukluk makamıdır. Sana hangisini vereyim?”

Cevabı hemen vermedim. Sustum. İstişare sünnetti. Anneme koştum. Annemin sabrın kemalatla yansıdığı yaşlı yüzünde tebessüm hasıl oldu. Küçük ellerimi yılların aktığı avucuna aldı, secdelerle yunmuş yüzüne götürdü:

“Oğlum, Abdülkâdir’im bir daha böyle bir tecelli olursa maşukluk makamını niyaz et!”

“Anacığım! İlahî huzurdan bir şey istemeye haddim yok.”

“Oğul, bu Muhammedî ahlâktır. Sen Muhammedî ahlâkta olduğun için hiç şüphe etme, sana ikisini de verirler.”

Annem şükürle zikre durmuştu.

İçime akan bir hitapla irkildim:

“Yâ Abdülkâdir! Sana hem âşıklık hem maşukluk makamları ihsan edildi.”

öküz dile gelince

İlk yetimliği tattım. Babam vefat edince dedemin şefkat kanatları üstüme düştü. Dedem, devrin tanınmış zahit ve sofilerinden Ebû Abdullah es-Savmaî idi. Annem ve babası iki manevi el olarak beni kucakladılar.

Erkek çocuk yetim olunca baba olurdu. Ben de ilk babalığı hissettim. Babalığı yüklenip tarlaya gittiğimde çocuk denecek yaşıyaydım. Önümde öküzler vardı. Güneş üzerime sıcak bir gülümsemeyle düştü. Tarla çetin, toprak sıkıydı. Toprak altüst edilecekti. Sapanlar öküzde, ben arkadaydım. Öküzün kuyruğunu tutmuş, tarlayı kabartmak için çalışmaya koyulmuştum.

O da ne! Sanki dünya sallandı, yer titredi.

Öküz arkasına döndü ve konuşmaya başladı:

“Sen dünya için yaratılmadın! Bununla emir olmadın!”

Şaşırdım! Meleklerin konuşmasını duyardım, ama öküzün konuştuğunu ilk defa duyuyordum. Öküz konuşur muydu, hem de bu denli hikemî? Demek öküz bile dünyanın mahiyetini biliyordu.

Korktum. Tarlayı ve sapanı bırakıp eve koştum. Soluk soluğa kaldım. İçim kabarmıştı. Yolumu gözleyen annem boncuk boncuk terlemiş yüzüme baktı. Siyah gözlerimdeki değişikliği hemen fark etti. Annemi görünce rahatladım. Annem gülümse-di. Olanları anlamış gibiydi. Kelamdan kaçıp kalplere sığındık. Yerlere sığamaz olmuşum. Kalbim ötelere sığınmak istedi.

Günlerden arefeydi. Dama çıktım. Kâbe adeta nuranî bir halde Arş'a kadar uzanmış, her kat meleklerle kuşatılmış, durmak bilmeyen bir tavafın coşkusuyla dönüyordu. Ruhumla tavafa katıldım. Tüm zerrelerimin döndüğünü hissettim. Kâinatın yörüngesine girdim, kâinatla tavafa durdum. Bilumum varlıkla cem oldum. Kalbim kafesinde büyüdükçe büyüdü. Kâinatı aştı, Arş'a ulaştı. Allah, gözümünden perdeleri kaldırdı. Mekân toplandı. Geylân bölgesinin küçük köyü Büştir'den Arafat ayan oldu. Hacılar vakfedeydi. Arafat'taki hacılarla vakfeye durdum. Allahu Ekber sesleri âlem-i gayba akıyordu. Her zerrem kulak olmuştu. Her yerden Allahu Ekber sesleri geliyordu.

Kâinat büyük bir insandı. Mekke onun ağzı, Arafat diliydi. Kurban bayramı on sekiz bin âlemin Mekke ağzından dile gelip Arafat'ta kelama durmasıydı. Vakfe, nefisleri O'na kurban ederken kalbin ellerinden tutup tüm yaratılmışlarla, gelmiş geçmiş tüm ruhlarla Rabbe kurb olma anıydı. Kul, kalbin, Tur dağı gibi tecelliden parçalanmaması için, kurban bayramı süresince Allahu Ekber der, hem kalbini teskin eder hem de o kurb anına girerdi.

O aşkla söyledim:

“Allahu Ekber!

Allahu Ekber!”

Her yerden Allahu Ekber sesleri gelmeye başlamıştı. Baktım tüm melekler semavatı dalgalandırırçasına tesbih ediyordu:

“Allahu Ekber!

Allahu Ekber!”

Kâinat, zerreler, bilumum mahlûkat vecdle söylüyordu:

“Allahu Ekber!

Allahu Ekber!”

Yüz yirmi dört bin peygamber vakfede zikrediyordu:

“Allahu Ekber!

Allahu Ekber!”

Şimdiye kadar söylenmiş tüm Allahu Ekber’lerin âlem-i gaybda cem edilip âlem-i berzahta yankılanan sesini duydum, o küllî sese katılıp söyledim:

“Allahu Ekber!

Allahu Ekber!”

Varlık, büyük bir kelamdı. On sekiz bin âlem vecddeydi. Başımı secde-i huzura koydum.

Damdan indim.